

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. Y.**,
státní příslušnost Turecko,
t. č. PoS Havířov, Na Kopci 269, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021 č. j. OAM-399/ZA-ZA11-ZA17-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Proti

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021, č. j. OAM-399/ZA-ZA11-ZA17-2020 podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu. V ní konstatoval, že v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany popsal sérii incidentů, kterým čelil v důsledku své kurdské národnosti. Bar, který vlastnil, byl často kontrolován ze strany policie a byl podezříván z podpory teroristické organizace PKK. Konkrétně pak popsal žalovanému incident, který se odehrál v roce 2019 v jeho klubu, kdy došlo k incidentu mezi policií a ochrankou baru. Žalovaný nepopřel, že k uvedenému incidentu došlo, nicméně poukázal na to, že se jednalo pouze o jednorázovou záležitost a nic nenasvědčuje tomu, že by turecké státní orgány měly mít na něm jakýkoliv zájem a že měl svou situaci řešit dostupnými právními prostředky v zemi původu. Žalobce namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí scházejí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se jeho právům v konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů, z rozhodnutí není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování. Skutečnost, že se nedomáhal ochrany před jednáním policie u příslušných orgánů, není dle jeho názoru relevantní pro posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 74/2009-51, z něhož citoval. Žalovanému žalobce rovněž vytkl, že se v napadeném rozhodnutí nedostatečným způsobem zabýval otázkou, z jakého důvodu „nesebral odvalu, aby něco podnikl“ a zda vůbec měl praktickou možnost řešit své problémy vyhledáním ochrany u některého ze státních orgánů země původu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K situaci Kurdů žalobce poznamenal, že přestože žalovaný tvrdí, že je mu známa situace v Turecku, nereflektoval vyvíjející se judikaturu v oblasti situace Kurdů v Turecku, a to především s ohledem na významnou změnu vztahů mezi Tureckem a Sýrií v říjnu roku 2019, která do značné míry ovlivnila postavení Kurdů. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 33 Az 23/2018, z něhož obsáhle citoval. Namítal rovněž, že k vývoji v judikatuře došlo i stran útoků příslušníky turecké policie na Kurdy. V průběhu pohovoru před správním orgánem vypovídal o tom, že ze strany policie došlo vůči němu k šikanóznímu jednání, kdy byl opakovaně zadržen na služebně a byl zde hrubě bit a mučen. Žalovaný jeho tvrzení, ani věrohodnost, nezpochybnil, ani se nepokusil objasnit další podrobnosti těchto incidentů, proto z nich musí žalovaný vycházet tak, jak je popsal. Ani v tomto nicméně správní orgán neshledal pronásledování dle zákona o azylu. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020 ve věci sp. zn. 10 Azs 278/2019, z něhož citoval.

2. Žalobce namítal, že s ohledem na zhoršující se situaci postavení Kurdů se měl žalovaný naopak více zabývat oprávněností jeho obav z návratu do země. Uvedl dále, že přestože je přesvědčen, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Z jeho výpovědi v kontextu zpráv o zemi původu plyne, že by mu v případě návratu do Turecka mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spisu. Možnost jeho vycestování tedy koliduje s mezinárodními závazky ČR, příkladem článek 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní

ochrany je konflikt s policejní hlídkou v žalobcem provozované diskotéce v Istanbulu a obtíže kurdského etnika na území Turecka. Žalovaný vyslovil názor, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu, přičemž vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Správní orgán tak vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný odkázal na své závěry v napadeném rozhodnutí, které dává odpověď na všechny žalobou uplatněné námítky, odůvodnění napadeného rozhodnutí je velmi podrobné, a to jak ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecku, tak ohledně konkrétních obav žalobce. K otázce postavení kurdského etnika žalovaný odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z nichž plyne, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Napadené rozhodnutí je ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu tvrzeným žalobcem v průběhu správního řízení odůvodněno v dostatečném rozsahu a k závěru v něm obsaženým, žalovaný dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 14. 7. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, následně poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce sdělil, že je občanem Turecka, kurdské národnosti a vyznává Islám. Sympatizuje se stranou HDP a v letech 2005 – 2009 byl jejím členem. Je svobodný a bezdětný. V Turecku bydlel v pronajatém bytě v Istanbulu s jedním kamarádem. Živil se tím, že s kamarády provozoval bar a diskotéku v Istanbulu. Českou republiku navštívil v roce 2019 legálně jako turista. Po návratu zjistil, že se o něho zajímá policie a advokát mu doporučil, ať raději Turecko opustí. Důvodem jeho odchodu byly problémy, které pocítoval jako Kurd a pak skutečnost, že turecká policie často kontrolovala jeho bar. Ztěžovali mu tím provoz podniku, neboť se domnívali, že výdělkem podporuje teroristickou organizaci PKK. Žalobce konkrétně zmínil incident, k němuž došlo 11. 3. 2019. Několik minut před zavírací dobou přišla do jeho baru skupina policistů s úmyslem se bavit. Následně došlo ke konfliktu mezi ochranou diskotéky a policisty, přičemž jeden z policistů vypálil párkrát do vzduchu a zranil do nohy jednoho člena ochranky. Co se týká kontrol v jeho baru, tak ty byly denně, zajímaly se o stav cigaret, alkoholu a chtěli vidět i doklady. Byl si na to stěžovat na radnici. Tyto kontroly dával do souvislosti s jeho původem, neboť Kurdové jsou v Turecku policií často podezřívání z napojení na PKK, a proto i často kontrolováni. Co se týká stížnosti na radnici, šel tam ještě se skupinkou kurdských kamarádů, kteří zažívali tytéž obtíže. Písemně se ale na úřad neobrátil. Vše se odehrálo někdy v květnu 2019. Co se týká zmíněného incidentu a střelbě

v jeho baru, byl 4 dny zadržen. Po propuštění se musel chodit hlásit na policii a dostal zákaz vycestovat. Žalobce tvrdil, že vzhledem k tomu, že porušil zákaz vycestování, je nyní v Turecku jistě hledán. Soud mu udělil zákaz vycestování na 4 měsíce. Žalobce dále uvedl, že zaplatil poplatek, aby nemusel nastoupit na povinnou základní vojenskou službu. Protože ale v této věci nezaplatil ještě pokutu, též mu hrozilo vězení. Advokát mu nyní sděluje, že je policií v Turecku hledán. Po zmíněném incidentu v jeho baru v létě 2019, žádný další již žalobce nezmínil. Skrýval se v Istanbulu a v Diyarbakiru u přátel. Vše co podniká, dělá na radu právníka, ten mu ale nevysvětlil, proč by měl být zadržen. Do EU cestoval za starší sestrou do SRN. Žádné bližší informace o tom, co se děje v Turecku s jeho případem nemá. Na dotaz správního orgánu na to, že stále není zřejmý důvod, proč by měl být zadržen v Turecku, žalobce odpověděl, že ani on sám vlastně neví, proč. Vychází ze slov svého právníka. Odkud má právník tyto informace, neví. V soudním řízení okolo incidentu s policistou v jeho baru a v diskotéce byli již 4 lidé odsouzeni na 1 rok, 7 propuštěno za stejných podmínek jako žalobce. Šlo o jeho zaměstnance. Žalobce uvedl, že i on byl obviněn, ale před svým odjezdem všechny dokumenty spálil. Obvinění se týkalo násilného odebrání zbraně a zbití policisty. Žalobce ke svým tvrzením nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály. Co se týká dalších zjištění z pohovoru s žalobcem, krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je konflikt s policejní hlídkou v žalobcem provozované diskotéce v Istanbulu a obtíže kurdského etnika na území Turecka.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalobce konkrétně vycházel z Informace MZV, Turecko – Turečtí občané kurdského původu, z listopadu 2020, Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace, z července 2020, z Informace Ministerstva vnitra Británie, Turecko – zjišťovací mise, z října 2019 (Kurdové), z března 2020, z Informace OAMP, Turecko – Sýrie, Situace na turecké straně hranice, z dubna 2020, ze zprávy ACCORD – Turecko, Právní stát a výkon spravedlnosti, ze srpna 2020, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Turecko, z března 2019, ze Zprávy ČTK, Turecko a Rusko monitorují příměří, ze dne 30. 1. 2021, ze zprávy ČTK, Turecko chce narovnat vztahy s EU, ze dne 22. 1. 2021.
8. Dne 25. 2. 2021 byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu žalobci dána možnost se v rámci seznámení s poklady rozhodnutí shora uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že má v současnosti přítelkyni, Rumunku, která žije v Německu. Zařizují si svatbu, která se snad v blízké době uskuteční. Se samotnými předloženými informacemi se žalobce nijak seznámit nechtěl.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro

věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K namítanému porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo.

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
12. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud zastává názor, že pouhá skutečnost, že žalobce je podporovatelem politické strany HDP (poznámka soudu: tato politická strana byla v Turecku založena 12. 8. 2012, jak plyne z veřejně dostupných zdrojů na internetu), nepředstavuje důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Tvrdil-li žalobce současně, že byl členem této politické strany mezi lety 2005 – 2009, jedná se dle názoru soudu o smyšlenku, neboť jak zcela přiléhavě poznamenal v napadeném rozhodnutí žalovaný, uvedená politická strana v té době ještě neexistovala. Ve shodě s žalovaným také soud zdůrazňuje, že uvedená politická strana je oficiálně existující a je zastoupena na všech politických úrovních, od regionální až po turecký parlament. Žalobce ani neuvedl, že on sám by byl v souvislosti s politickou podporou této strany jakkoliv vyšetřován či stíhán.
14. Co se týká podmínek udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 36/2018-119. Soud zastává názor, že pouhá skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, nepředstavuje

důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrdil-li žalobce, že v jeho baru – diskotéce byly časté kontroly, které se zajímaly o stav cigaret a alkoholu, pak z výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že těmto kontrolám byli podrobováni i majitelé dalších podniků z okolí, přičemž s dalšími majiteli podniků z okolí si žalobce stěžoval na Istanbulské radnici, souhlasí soud s žalovaným, že tyto kontroly nebyly zaměřeny výlučně jen na podnik žalobce. Dle názoru soudu je čirou spekulací žalobce, že dává uvedené kontroly do spojitosti výlučně s tím, že je kurdské národnosti. Pokud žalobce popisoval incident z 11. 3. 2019, kdy se do jeho diskotéky přišla pobavit policejní hlídka, přičemž došlo ke konfliktu mezi těmito policisty a ochrankou diskotéky a 1 z vyhazovačů byl postřelen do nohy, jednalo se dle názoru soudu o trestný čin spadající pod obecnou kriminalitu. Je naprosto přirozené, že věc byla šetřena orgány činnými v trestním řízení. Ze skutkových okolností, jak byly žalobcem stran tohoto incidentu popsány, rozhodně nelze dovodit jakékoli rasové, etnické či jiné pronásledování, a že by jednání tureckých bezpečnostních složek či trestního soudu mělo nějaký azylově relevantní podtext. Soud sdílí závěry žalovaného, že žalobce se měl v Turecku za pomoci svého právníka bránit před trestním soudem, využít všechny prostředky na svoji obranu, nikoliv se trestnímu řízení záměrně vyhýbat, jak vyplynulo z jeho výpovědi. I soud zastává názor, že v chování žalobce, který na jednu stranu tvrdí, že se cítí nevinný, na stranu druhou od počátku se vyhýbá snaze věc vyšetřit, nevidí žádnou logiku a už vůbec nelze dospět k závěru, že by se mělo jednat ze strany tureckých justičních orgánů o pronásledování či že by vyšetřování mělo jakýkoliv politický či etnický podtext. Soud rovněž sdílí názory žalovaného vyjádřené na straně 5 napadeného rozhodnutí, a které mají podklad v informacích o zemi původu žalobce, že v běžných trestních věcech, jako je věc žalobce, funguje turecká justice standardně a z podstaty věci je v zájmu samotných bezpečnostních a justičních složek Turecka, aby celou věc řádně prošetřili. Z podkladů rozhodnutí ani neplyne, že by turecká justice rozhodovala rasově vyhraněně a Kurdům nebylo v trestních, civilních nebo správních věcech dovoleno se řádně obhajovat. Jestliže žalobce možnosti, které mu právní řád v Turecku umožňoval, vůbec nevyužil (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5, neboť s uvedenými závěry žalovaného se ztotožňuje), naopak se šetření vyhýbal a zemi legálně opustil, je naprosto zřejmé, že žalobce nebyl vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů. Soud v podrobnostech odkazuje na velmi podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného na straně 4 – 5, neboť s těmito závěry soud zcela souhlasí.

15. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 33 Az 23/2018 a k žalobnímu tvrzení žalobce, že došlo k významné změně vztahů mezi Tureckem a Sýrií v říjnu roku 2019, která do značné míry ovlivnila postavení Kurdů, pak i touto okolností se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval na straně 8 a s jeho závěry soud souhlasí. Žalovaný dostatečně reflektoval aktuální vývoj v Turecku. Soud zastává názor, že rozhodně nelze bez dalšího říci, že by se jednalo o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka. Jedná se o konflikt, který je lokalizován na konkrétním území.

16. Námitka, že se žalovaný nezabýval možností efektivní ochrany práv před příslušným státním orgánem, je v rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí. Závěry žalovaného jsou přezkoumatelně obsaženy na straně 4 – 5 rozhodnutí.
17. Soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivu k odchodu z vlasti a z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí – strana 7 – 8 – žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení z výše citovaných podkladů a lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o žalobcem akcentované špatné postavení kurdské menšiny, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany HDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 3 Azs 7/2015-31, usnesení č. j. 9 Azs 250/2015-23). Okolnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a sympatizantem strany HDP, není důvodem ani pro

udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přílehlavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Současně připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

20. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, takto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 6. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně